Clopotul de sticlă al lui Empedocle

On Decembrie 29, 2008

Adu-i pe oameni la pragul apropierii de un nou adevăr, înălțându-te deasupra gândirii obișnuite care nu izbutește să se afirme.

Gânditorii greci nu aveau la îndemână rezultatele observațiilor și experiențelor precise, care s-au putut face mult mai târziu, nu aveau la îndemână materialul de fapte și observații pe care s-a întemeiat descoperirea legilor naturii în veacurile al XVI-lea, al XVII-lea și până în zilele noastre. Dar ei încercau totuși să-și explice natura pe baza observațiilor făcute în călătoriile lor, în atelierele meșteșugarilor, în mine, în procesul viu al producției. Unii făceau chiar experiențe pentru a dovedi adevărul susținerii lor.

Astfel, de pildă, Anaxagora și Empedocle au dovedit prin experiențe natura materială a aerului. Empedocle a făcut experiențe cu un clopot de sticlă, arătând că apa poate intra într-un vas numai când este îndepărtat aerul.

Filosoful sicilian Empedocle (490-430 i.e.n) susținea că "rădăcinile" lumii, rădăcinile materiei, sunt: pământul, apa, aerul și focul, adică un solid, un lichid, un gaz și o substanță mai rară decât gazul. Şi iată cum se demonstra această teorie. Dacă, de pildă, arde un lemn verde, vezi focul, care se înfățișează ochiului prin propria-i lumină. Fumul dispare prefăcându-se în aer. La capetele lemnului mustește apă, iar cenușa rămasă are toate însușirile pământului.

*Empedocle susținea că prin unirea celor patru elemente în diferite proporții se poate explica toată nesfârșită felurime a substanțelor cunoscute omului, așa cum prin meșteșugita combinare a patru culori poți obține toate nuanțele posibile. De aici până la teoria atomistă primitivă nu era decât un pas. **

Leadership: Slujind unei științe care îți extinde conștiința și capacitatea de a experimenta noi trenduri de gândire, este o modalitate de expresie a ceea ce te preocupă să devină parte din tine, ceva neclar, care trebuie descoperit și activat?

Poți fugi de obligația de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns? Cât de profundă este interpretarea pe care o dai necunoscutelor care gravitează în jurul unui singur punct de vedere? Ce conotații capătă cunoașterea ta atunci când iei în considerare apariția ambiguităților?

Ce se întâmplă cu leadershipul rezultat dintr-o cunoaștere reală, profundă, obiectivă a realității care în goana după senzațional ajunge să depășească puterea de înțelegere și de acceptare a celorlalți oameni? Ei bine, se ajunge la o situație win-loss, în care tu câștigi și ceilalți au de pierdut. Ştiința este ceea ce tu descoperi prin gândire și cercetare, dar cu care restul lumii nu este neapărat de acord.

Ceea ce trebuie să descoperi și să activezi la tine prin extinderea științei și a gândirii este încercarea de a avea un ecou în rândul celorlalți oameni, este modalitatea de a te aduce în viitor, de a-ți face cunoscută aspirația de poziționare într-un spațiu de creație tot mai competitiv necesar dezvoltării lumii.

A veni cu un nou punct de vedere în domeniul științei este ca și cum ai impune oamenilor din jurul tău niște valori false și străine, lipsite de substanță și contradictorii. Evident, aceștia se vor raporta la știința ta și la propria lor condiție existențială, dar într-un mod fals. Se vor

vedea pe ei înșiși într-o lumină care nu îi reprezintă, dându-le de gândit dacă sunt sau nu sunt "defecți" în ceea ce privește calitățile lor. Fiindcă a te profila tu însuți ca știință presupune să te plasezi deasupra minților înguste ale vremii.

Pline de observațiuni, producțiile folositoare de resurse și eforturi necesare pentru promovarea științei proprii, care proliferează pe trunchiul unor concepții și mentalități avansate, pe treptele de evoluție ale societății, domină realmente în ceea ce privește gradul de apropiere sau depărtare față de restul oamenilor. Iar materia primă pe care se fundamentează știința proprie, se regenerează și se asamblează în soluții sau într-o mulțime de adevăruri absolute, care la rândul lor se pierd în negura vremurilor dacă nu sunt general acceptate – chiar și de profani.

Virtuțile unicat ale științei tale pot fi implementate în afara granițelor de origine ale leadershipului?

Oricât de bine ar fi văzută știința ta în materie de leadership, selectarea și includerea ei într-un context amplu de reconstruire a gândirii celorlalți oameni, care trebuie să depindă în principal de modul în care aceștia se integrează în armonia elementelor definitorii unui anumit tip de gândire, se poate realiza după imbolduri apropiate voinței tale. Şi nu după o înțeleaptă adâncire în conștiința lor, așa cum ar fi firesc.

Virtuțile unicat ale științei tale nu pot fi implementate în afara granițelor de origine ale leadershipului dacă roadele lor se coc mai repede decât pot ceilalți oameni să le strângă. Degeaba ești cuprins de aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, dacă nu are impact major asupra creșterii nivelului lor de performanțe.

Virtuți precum inteligența, viziunea, înțelegerea, creativitatea, obiectivitatea și perseverența nu sunt destinate unei confirmări divine prin om, adică nu te înalță la nivel de Dumnezeu în mijlocul lumii, dar sunt destinate unei existențe de sine care se desfășoară obiectiv în spațiu și timp. Tu trebuie să fii spiritul de challenger în care se reflectă această proiectare a trecutului și prezentului în viitor.

Știința trebuie văzută ca un gest de credință într-o minune pe care o aștepți de la Dumnezeu, nu doar ca un gest de deschidere față de experiențele noi de creație și descoperire.

Dacă știința pe care o practici prezintă totuși o rezistență foarte mare în rândul celorlalți oameni, înseamnă că este plină de subtilități care trebuiesc prelucrate, interpretate și împărtășite într-un stil convențional, mai simplu.

Prin urmare, succesul leadershipului depinde de cât de bine este făcut să respecte cerințele specifice oamenilor cu un bagaj de cunoștințe mediu. Din această cauză, acceptarea unui potențial credibil de dezvoltare prin intervențiile unei științe alese, este decisă de ceilalți oameni. Luând în considerație în principal criteriile funcționale (de exemplu cât de bine se poate aplica în existența lor) și nu criteriile de creativitate sau superioritate.

Granițele de origine ale leadershipului, adică legăturile cu acțiunile și prestațiile tale anterioare, trebuiesc actualizate cu simțământul unei semnificații supreme atribuite propriei valori din ajutorul oferit omenirii nu doar prin intermediul descoperirilor și al creației, ci prin semnalizarea disponibilității de a te simți complet în ceea ce experimentezi clipă de clipă. Fii tu însuți în propriul univers, fii autentic, nu trebuie să copiezi ce a făcut altcineva aflat în aceeași situație.

Leadershipul este nota de merit pe care și-o câștigă știința în lupta cu un prezent ce nu mai are răbdare să devină trecut și se cere cunoscut printr-o strategie de cuprindere a evenimentelor, faptelor și urmărilor acestora într-o formă accesibilă și atractivă tuturor oamenilor.

Clopotul de sticlă al lui Empedocle pune în evidență acea muncă de gândire și creație prin care se ajunge la un rezultat gata de a fi pus pe seama „credinței în credință" sau pe seama unei cunoașteri care să ofere în același timp necesitatea și noutatea de a demonstra un punct de vedere unic asupra anumitor fenomene sau experiențe personale.

* Notă: M, Solomon - *Lumini în retortă* , Editura științifică București, 1962.

Source: https://neculaifantanaru.com/clopotul-de-sticla-al-lui-empedocle.html